

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔
นี่ละทางพันทุกซ์

เมื่อเข้าดูปรอทที่หน้ากุฏิอยู่ต้นเสา เมื่อวานลงเท่าไร ๑๖ ครั้งวันนี้ป่าเข้าไป ๒๐ แล้วนี่ เรียกว่าความหนาวลดลงไปแล้ว ช่างขึ้นมักจะหนาว ช่างแรมไปแล้วมันก็ลด ๆ มีหนาว ๒-๓ วัน ตอนที่เราจะมาจากแม่สอด ค็นั้นหนาวมากอยู่

ตอนที่เรายู่ในป่าในเขา น้ำค้างมันตกมาเกาะบนใบไม้เวลาตีสามตีสี่ น้ำที่เกาะบนใบไม้มันหยดลงมาเหมือนท่าฝนนี่นะ มันไม่มีปรอทไม่รู้ ก็คิดดูกลางคืนบางคืน นอนไม่หลับเลย ตลอดรุ่งหลับไม่ได้เลย น้ำค้างเสียงลั่นตอนเช้า เราไม่มีปรอท เราก็ไม่เคยสนใจกับมันด้วย มันคงจะหนาวมากอยู่ อันนี้มันไม่มีน้ำค้างนี้ หนาวยังงี้ ๆ ก็เจ็บไม่เห็นมีน้ำค้างมาเกาะตามใบไม้แล้วตกลงมา อันนั้นเหมือนท่าฝนโน้น ตอนตีสี่ตีห้านี้ เสียงดังลั่น ซ่า ๆ ๆ โอ้โฮ มันคงจะหนาวมากอยู่นะ กลางคืนบางคืนนอนไม่หลับ ไม่หลับทำไม ต้องภาวนา เวลาจิตเข้าภายในแล้วความหนาวเหล่านี้มันก็หายไปนะ จนกระทั่งหายเจ็บเลย นี่แหละจิตเข้าข้างใน มันไม่ออกมารับหนาวร้อนอะไรนะ

ตอนนั้นไม่มีอะไรกังวล มีแต่ภาวนา ทีนี้พอหยุดออกจากภาวนาแล้วก็จะนอนให้หลับ หนาวมันก็มีของมันอยู่อย่างนั้นแหละ มันก็รับกันละซีกับร่างกาย หนาวมากเข้า ๆ อ้าวนอนไม่หลับ คือความหนาวมันมีน้ำหนักมากกว่า เกินกว่าที่เราจะหลับได้ มันก็หลับไม่ได้นะ มันไม่ไหวก็ลุกขึ้นนั่งอีก นั่งภาวนามันก็สงบ นั่งเพียงสองหนเท่านั้นมันก็พอแล้วแหละตลอดรุ่งเลย ก่อนที่เราจะนอน นั่งชะพอ แล้วก็นอน นอนก็นอนภาวนาเพื่อจะให้มันหลับ ความหนาว ๆ มากมันหากหลับไม่ได้ ต้องลุกขึ้นมาภาวนาอีก มันก็สว่างเลย จะไปลงเดินจงกรม โอ๊ย อย่าหวังนา เดินได้ยังไง มันตัวแข็งไปหมด มันหนาวขนาดนั้นนะ สองทุ่มเข้าที่แล้ว พอสองทุ่มแล้วออกไปเดินไม่ได้ มันไม่ทราบน้ำค้างน้ำอะไร เย็นไปหมดผ้าชุ่มเข้าไป ๆ ต่อไปมันเปียก ผ้าห่มเราเนี่ย ใครจะไปเดินจงกรมได้เวลาสองทุ่มแล้ว ต้องเข้าที่พัก

หน้าหนาว ๆ จริง ๆ ขนาดนอนไม่หลับ เรื่องเอาผ้าห่มไปด้วยนี้ เราไม่เคยมีนะ มีผ้าสามผืน สี่กับผ้าอาบน้ำ สบง จีวร สังฆา เอาสังฆาผูกกับจีวรพับกัน พับแล้วก็ซ้อนนอนนั้นแหละได้เท่านั้น หลับก็หลับได้ หลับไม่ได้ก็ให้เท่านั้น มีเป็นบางคืน บางคืนนอนไม่หลับจริง ๆ เลยตลอดรุ่ง หลับไม่ได้นะ โอ ขนาดนั้นนะ ใครจะว่าเราไม่มีผ้าห่ม เราก็มีประจำอยู่นั้นแหละ หน้าหนาวก็ไม่เคยมีผ้าห่ม ไม่ใช่เลย ๓ ตัว ๆ จีวร สบง สังฆา ผ้าอาบน้ำ มีเท่านั้น

นี่เหล่านี้ โอ้ย มันตลกกระทัดเหล่านี้ ตลกกระทัดตามเหล่านี้ตลกกระทัด ไม่เคยสนใจมัน พอหมดหน้าหนาวมันก็หายของมันเอง คือแต่ก่อน นี่ไม่มีปรอทสองเราก็ก่อนไม่เคยใช้ผ้าห่มด้วย แต่ที่แน่ใจอยู่ก็คือว่า หน้าหนาวนั้นคงจะเป็นเพราะป่าไม้ มันแน่นหนา มันคงเป็นธรรมชาติของมัน ไม่เหมือนทุกวันนี้ซึ่งไม่มีป่าเลย นั่นเป็นดงหมดเลย น้ำค้างมันมาเกาะใบไม้ พอดึกเข้า ๆ มันก็หยดย่อยลง ตกลงมาปูปับ ๆ ห่าง ๆ ก่อนนะ ตั้งแต่สามทุ่มล่องไปแล้วเริ่มแหละ น้ำค้างที่มันเกาะอยู่ใบไม้เริ่มตกห่าง ๆ ปูปับ ๆ พอดึกเข้าไปเริ่มถี่เข้า ๆ พอดีสี่ห้า โอ้ย เหมือนท่าฝนย่อย ๆ นั่นแหละ เสียงมันซ่า ๆ ๆ เวลาอยู่ในป่า ป่ามันก็หนาแน่นเป็นปกติ อันนี้ก็ป่าเหมือนกันแต่มันก็ไม่เห็นมีนะ นี่ ไม่เห็นมีน้ำค้างนี่ มันแปลกอยู่นะ ยอมรับว่าน้ำค้างระยะนี้ไม่มี ไม่เหมือนแต่ก่อน มันจะเป็นเพราะเหตุไรก็ไม่ทราบ

พูดถึงเรื่องหนาวเรื่องร้อน มันหนาวจริง ๆ ในระยะนั้นก็ยังไม่หนาวด้วย ก็ไม่เห็นมีอะไรกับหนาวกับร้อนด้วยนะ สังขารร่างกายสมบูรณ์ ไม่ได้เป็นกังวลกับร้อนกับหนาวทั้ง ๆ ที่มันโดนกันอยู่อย่างนั้น บางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่งก็มี หลับไม่ได้ก็ไม่เห็นเป็นกังวล แบ่งเวลาเอา เจ้าของแบ่งเวลาเอาเจ้าของตัวเอง ถ้ามันเป็นหน้าหนาวมาก ๆ แล้วอย่างนั้นนะ กลางวันเราจะต้องเดินให้มากที่สุด สวงวนเวลาเดินให้มากที่สุด นั่งกลางวันเพียงชั่วโมงเท่านั้นแหละ นั่งภาวนากลางวันเราพักกลางวันเพราะกลางวันนอนไม่หลับ กลางวันก็ต้องพักบ้าง มันก็ไม่หลับมากแหละ พอดึ่นขึ้นมาเท่านั้นนั่งภาวนาไม่ให้เลยชั่วโมง แหละ บังคับเอาไว้หนึ่งชั่วโมงออกแล้ว จากนั้นเรียกว่าเดินนะ ไม่เดินไม่ได้กลางวันตัวแข็ง ลงเดินจงกรมไม่ได้มีแต่นั่ง ๆ ตัวแข็งไปหมด กลางวันนี้เดินให้มากทดแทนกันเวลากลางคืนนั่งมาก กลางวันต้องเดินมาก

อยู่คนเดียวมันไม่มีงานอะไร ไม่มีจริง ๆ สำหรับเราออกภาวนา ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตามก็เป็นอย่างที่ว่านี้แหละ เรื่องวัดอยู่ไม่ได้เลย เรียกว่าหมุนกันอยู่ตลอดเวลา เราไม่เคยปรากฏว่าเราไปหาก่อสร้างอะไรที่ไหน ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวทีอะไรมาอยู่ไม่ได้เลย มีอันเดียว ๆ นี่ตลอด พัดกันอยู่อย่างนั้นตลอดว่าไง งานการที่ไหนไม่เคยปรากฏ มีแต่ภาวนาเป็นงานเป็นการจริง ๆ ที่นี้พอถึงหน้าหนาวมันก็อยู่ในย่านสองเดือนกว่า หน้าหนาวบางปีมันก็อาจถึงสามเดือน ตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายนมันหนาวไปแล้ว โนนปากมกรร ถันวามกรรนี้เต็มเหนี่ยวเลยความหนาว กุมาพอต้นเดือนไปแล้วก็จะค่อยเริ่มไปแหละ ประมาณวันที่ ๙ ที่ ๑๐ ความหนาวลดลง ๆ พอกลางเดือนกุมภาจะเริ่มปกติ จากนั้นก็ร้อน นี่แหละระยะสามเดือนหน้าหนาว มันไม่เป็นกังวลนะ

ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ว่า จิตนี้พุ่งใส่กับอะไรแล้ว มันมีกำลังมากทุกอย่าง ถ้าทางซ้ายมันก็ขาดสะบั้นไปเหมือนกัน ทางดีก็แบบเดียวกันขาดสะบั้นเหมือนกันเลย นี่เรา

พูดถึงเรื่องทางดี ที่จิตมันมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า จึงไม่มีอะไรเป็นอุปสรรคได้เลย อำนาจของจิตนี้พุ่ง ๆ คิดดูซิเดินไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขาไปไม่ถึง นั้นฟังซิ กำหนดไว้แล้วจะว่าพรุ่งนี้คงเดินถึงหมู่บ้านเขา เพราะอดอาหารมาหลายวันมันโซเซพอแล้ว เดินจงกรมไม่ก็ตลกก้าวไม่ออกแล้ว ต้องยืนบ้างนั่งบ้าง จากนั้นก็เข้าที่ภาวนา กำลังมันอ่อนทางร่างกายแต่ใจมันไม่เป็นอย่างนั้นนะ ใจมันเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าโน่น

นี่ซีที่มันหมุนกันมันตึงกันนะ เดินไปหมู่บ้านเขา ร่างกายจะไม่ถึงหมู่บ้านก็พักนะ แต่จิตมันไม่ได้ถอย จิตมันยิ่งหมุนตี อดอาหารหลายวันเท่าไรทะเลาะกันระหว่างชั้นธกับจิต ธาตุชั้นธมันก็จะตาย จิตมันก็หมุนของมันเบาหวิว ๆ ทีนี้เวลาจะฉันทันมันทะเลาะกันคือจิตไม่ยอมฉันทัน ถ้าฉันทันแล้วมันเหมือนรถบรรทุกของหนัก มันมีลักษณะอืดอาด ถ้าฉันทันมากกว่านั้นอืดอาด นั้นนะ ชัดเจนอย่างนั้น ดูจิตดูอย่างนั้นตลอดเวลา การฝึกกรรมทุกขั้ยากลำบากขนาดไหนก็มุ่งอยู่ที่จิต ๆ ๆ ที่ธรรม มันมีอุปสรรคอะไรมันจึงมาไม่ได้

ได้เคยมาพูดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟัง เวลาไปนั่งอยู่กลางทางมันไปไม่รอด ตั้งหน้าตั้งตาพยายาม คิดแล้วว่าจะว่าวันพรุ่งนี้จะไปถึงบ้าน ถ้าเลยจากนั้นแล้วไปไม่ได้ ก็ต้องไปฉันทันให้เสียวันพรุ่งนี้ ถึงขนาดนั้นยังไม่ถึงบ้าน ไปนั่งเจ้าอยู่นั้น แต่เจ้าแต่ร่างกายนะ จิตมันหมุน ๆ ตลอด มันเบาของมันทุกอย่างว่างั้นเถอะ เพราะเงินมันถึงทะเลาะกัน เวลาธาตุชั้นธจะตายมันก็หน่วงเหนี่ยวที่จะให้ฉันทันจ้งหัน ทางจิตก็หน่วงเหนี่ยวที่จะตั้งขึ้น ฉันทันแล้วภาวนาไม่ดี ไปอย่างนั้น จนกระทั่งมันมาปรากฏขึ้นอย่างที่ว่า กิเลสเกิดธรรมเกิด

คือในเวลาที่เรา นั่งอยู่นั้น อยู่ดี ๆ ผุดขึ้นมาเป็นคำพูดเลยทีเดียวนะ ขึ้นมาจากใจเป็นคำพูดเหมือนเราพูด แต่มันเป็นอยู่ภายใน นี่เห็นไหมขึ้นเลย ก็เจียบ ๆ จิตมันเจียบตลอด ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่น นี่กิเลสเกิดนะนี่ มันจะสร้างอุปสรรคให้เราอ่อนแอละซี เรากลับตายเราก็อายุขัยอ่อนแอละซี ขึ้นเป็นถ้อยเป็นคำชัดเจนทีเดียว นั่นแหละที่เรียกว่ากิเลสเกิดนี่เห็นไหมว่างั้นนะ ท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นว่างั้น

ทางนี้ก็ขึ้นรับกัน นั่นเบื้องต้นกิเลสเกิดเสียก่อน พอที่สองธรรมก็เกิด การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิด เห็นไหมเวลามันตอบกัน การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ นั่นถามแล้วนะ ปัญหาชัดเจนแล้ว อดเพียงเท่านี้จะตายอ้าว. ตายก็ตาย นั่นทางนี้ไม่ถอยมีแต่จะพุ่ง กิเลสมันก็ลุ่มไป ธรรมะเหยียบหัวมันไปนั่น ถ้าตามกิเลสมันก็อ่อนเลย กลับตาย ไม่กลัวว่างั้นเลย กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดนี่อดเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อความเลิศเลอ มันจะตายหรือ เอ้า.

ตายก็ตาย นั่น มันก็ขัดกัน ทางนี้ก็ฝาง เหยียบหัวกิเลสไปเลย ตามเดิม พัดกันตามเดิม ถ้าวางเราได้หลงกลของมันแล้ว เราอ่อนทันที มันก็เหยียบหัวเราไปเลย

นี่แหละเรื่องธรรมกับกิเลส ให้มันเกิดในผู้ปฏิบัติบนเวทีมันถึงชัดเจนกันหมดทุกอย่าง บอกใครไม่ได้นะ เรื่องเหล่านี้ ปัญหากิเลสกับธรรมจะพัดกันตลอดเลย พัดกันบนเวที แก้กันตก ๆ ขัดกันทางนั้นขึ้น ทางนี้รับกัน ทางนี้ขึ้นทางนี้ทางนั้นรับกันทางนี้สุดท้ายกิเลสโผล่ขาดสะบั้น ๆ นั่น ถึงเวลาธรรมมีกำลังมากเป็นอย่างนั้นนะ ในหัวใจเจ้าของ นี่แหละธรรมของพระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดไหน ประกาศบ้าง ๆ แล้วท่านทั้งหลายว่าเราอดหรือ เราอยากถามชัด ๆ มันเต็มหัวใจอยู่นี้จะวายังไง เราอยากให้เห็น มาดูซิหัวใจดวงนี้ มันเป็นอย่างนี้ กำลังเสียงว้อ ๆ ๆ มันจะกัดจะฉีก มันเป็นอย่างนี้หัวใจดวงนี้นะ อยากถามว่านั่นนะ เพราะมันขัดอย่างนั้นนะ สันติภูริโก พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้นนะ สันติภูริโก พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ไปที่ไหนให้ดูที่หัวใจ พระพุทธเจ้าสอนลงที่จุดนั้น ซึ่งเป็นจุดที่รู้ที่เห็นทุกอย่างนี่ละ

นี่ขนาดนั้นนะ เวลากิเลสมันมีกำลัง มีแต่กิเลสนี่นะ กระดิกพับกิเลสออกแล้วลากแล้ว โลกจึงมีแต่กองทุกข์ เรื่อย ๆ เอาใครมาอดมาอ้างนะ กิเลสครองหัวใจบีบหัวใจอยู่แล้ว ว่าใครมีความสุข ความสบายที่จะมาออกหน้าออกตา ออกตลาดนี้อายามาอดธรรมนี้ว่าอย่างนั้นเลยนะ ธรรมเพียงความสงบนี้พอแล้วนะ เวลามันติดมันตันด้วยอำนาจของกิเลสลากถูกันไป ทั้ง ๆ ที่สู้นสู้นไม่ไหวถลอกปอกเปิกไปตามมัน มันลากไปถึงขนาดที่น้ำตาร่วง พุดหาอะไร

ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย มันเก่งไหมกิเลส ถึงขนาดน้ำตาร่วงสู้นไม่ได้ สู้นังก็สู้นไม่ได้เลย นี่ละเวลามันเก่ง มันเก่งขนาดนั้นนะ เราก็ดั้งหน้าจะสู้นมัน มันพัดที่ไรเราหงายหมา ๆ คือหงายไม่เป็นท่า เขาเรียกหงายหมา ถ้าหงายเป็นท่าเขาเรียกหงายแมว มันตบได้นะแมว ล้มทั้งหงาย มันตบได้นะแมว หมา มีแต่ร้องแหงก ๆ ๆ ลูกศิษย์หลงตาบ้วนับแต่หลงตาบ้วนไป พวกแหงก ๆ มาก่อนทั้งนั้น หลงตาบ้วนี่แหงก ๆ มาก่อนแล้ว กลับมาสอนวิชาให้ลูกศิษย์ลูกหาทราบ ลูกศิษย์ลูกหา ก็เลยเรียนวิชาแหงก ๆ ไปเสีย มันแทนที่จะให้กิเลสแหงก ๆ ไม่ แหงกนะ มันกลับเป็นเรื่องเราแหงก ๆ ไป มันเป็นอย่างนั้นนะ

นี่แหละเวลามันแรงกล้า ๆ แต่สำคัญที่จิตมันไม่ถอย ถึงขนาดกุมึง ฟังซิ จนถึงขนาดนั้นนะ ความเคียดแค้นนี้ กุมึงอยู่ในใจนะ ไม่ได้ออกมา อยู่คนเดียวจะไปพุดกับใคร เหนอ. มึงเอาภูขนาดนี้เซียวหรือ โน้นนะ เอาละยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง นั่นนะ เรียกว่าเด็ดขาดใส่กันละ เวลานี้กูสู้นมึงไม่ได้กูยอมรับ สู้นมึงไม่ได้ แต่ยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นั่นนะ กลับไปก็ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่ง ก็เคยพุดแล้วนี่นะ ไป

อบรมแล้ว พอนั้นก็กลับมาอีก ฟัดอีกหลายหม้ออีก ชัดหลายครั้งหลายหนก็หลายแมวละชิ ต่อหลายแมวแล้วก็ฟาดเป็นเสือโคร่ง ฟัดกันทั้งนั้น ๆ ทีนี้ก็เอา. กิเลสร้องเหงก ๆ ทางนี้ก็ตีหัวมันลงเลย

มันไม่ลืมนะ อำนาจแห่งความเคียดแค้นที่เป็นธรรมนี้เป็นธรรมล้วน ๆ มุมานะนี้ แข็งแกร่งเลยนะ นี่แหละความโกรธอันนี้โกรธให้กิเลสจะฆ่ากิเลส ซึ่งจะเป็นข้าศึกต่อหัวใจเรานี้เป็นธรรม โกรธมากเท่าไรนี่ยิ่งมุมานะหนักมากไม่รู้จักเป็นจักตายเลย มันเป็นอยู่ในหัวใจอยู่แล้ว เอามาพูด มาหลอกพี่น้องทั้งหลายเหอ

เวลาสู้มันไม่ได้จนน้ำตาร่วงถึงภูถึงมึงเชียวนะ นี่แก้ได้ไหมฟังซิ ขนาดนั้นนะ มันฟัดเราจนน้ำตาล่วง ทีนี้ก็ชัตกันเลย ล้มทั้งหลาย ๆ ๆ มากก็ไม่ถอยเอาอีกม้ออีกล้มอีก มาอีกล้มอีก ล้มหลายครั้งหลายหนก็เป็นล้มแมวเข้าไป จากนั้นก็กลายเป็นเสือโคร่งไปละชิ ตบที่เดียวหลายเลยกิเลส นั่น นี่แหละอำนาจของสติปัญญา ที่เป็นธรรม อันนี้เป็นฝ่ายธรรม อยู่ในหัวใจดวงเดียวนั้นะ เวลาที่หัวใจเรามันมีแต่กิเลสห้อมล้อม มองดูคนมันไม่เห็นนะ มันเห็นแต่กิเลสเต็มตัว ๆ มองหาอรรถาธรรมไม่เห็น เพราะมันขึ้นไม่ได้ชิ กิเลสเหยียบหัวมัน ๆ เวลาฟัดเข้า ๆ หลายครั้งหลายหน ธรรมก็ค่อยมีแวว ความสงบเย็นใจก็ค่อยปรากฏขึ้น ๆ เป็นสักขีพยาน ความพากความเพียรก็ค่อยหมุนกันเข้า ๆ

ทีนี้จิตมันก็ขยับ ๆ มันก็รุนแรงขึ้น ทางนั้นก็อ่อนลง ทางนี้ก็ชัตกัน นั่น อย่างนั้นชิ แก้กันได้ แก้ไม่ได้พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาไม่ได้ แก่ถึงขนาดสลบ สามหน ฟังซิ เราไม่เคยสลบเราพูดจริงๆ เรื่องสลบเรายังไม่เคยมี ฟาดกันถึงจะเป็นจะตาย ร่างกายนี้สั้น สะเทือนไปหมดเลย มันทุกข์มาก จนจะล้ม เอา. อะไรจะตายก่อนตายหลังจะดูความตายอีกนั่นนะ มันไม่ได้ถอยนะ เอ้าอะไรจะตายก่อนตายหลัง ในร่างกายอันนี้จะดูให้มันชัดเจนวันนี้ ดูของจริงนี่วะ พระพุทธเจ้าว่า อริยสัจเป็นของจริง มันอยู่กับเรามันจะปลอมไปไหนวะ ท่านสอนให้จริง มันก็ฟัดกันนั้น มันก็เห็นขึ้นมาละชิ

นี่ละความเพียร กิเลสเวลามันหนานี้ กระดิกบิ๊บบี้เป็นกิเลสทั้งนั้น ๆ ๆ มันเป็นของมันเองนะ เป็นอัตโนมัตตินะ มันไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะเป็นกิเลส แน่ มันเป็นอัตโนมัตติของมัน คิดออกมามีแต่เรื่องที่จะผูกพัน ด้วยอำนาจของกิเลสทั้งนั้น ๆ นะ ทีนี้เราตั้งสติสดางค์ด้วยความพากเพียรหนักเข้า ๆ สตินี้คือ ธรรม สติจะฆ่ากิเลส สติเป็นธรรม ปัญญาเป็นธรรม หมุนไม่ถอย ๆ หลายครั้งหลายหน ทางนี้ก็มีการล้างขึ้น ๆ ทางนั้นก็อ่อนลง ๆ ทางนี้ก็หนักเข้า ๆ ก็ชัตกันเลย นั่น

นี่แหละกิเลสอยู่กับใจ ธรรมอยู่กับใจ ยกธรรมขึ้นมาตีกิเลสก็ได้ กิเลสตีธรรมก็ได้ เวลากิเลสมีการล้างแต่ธรรมจนไม่มีเหลือละ คนทั้งคน เมื่อเวลาธรรมมีการล้างแล้วก็เหมือนว่า เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ องค์หนึ่ง มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้แหละ มันหมดเลย มัน

เงียบหมด เทอ. เรายังไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ องค์หนึ่งแล้วเหอวะ แต่ก็รู้ยู่ว่ กิเลสยังอยู่ มันอดภาควุฒิใจไม่ได้ ในความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของใจ เทอ. เรายัง ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ แล้วเหอ ว่จั้นนะ ทั้งๆที่เจ้าของก็รู้ยู่ว่เจ้าของก็มีกิเลส แต่มันก็อดภาควุฒิใจภาควุฒิใจ ผลแห่งความแปลกประหลาดอัศจรรย์ไม่ได้ใช้ไหมละ มันก็ ยกขึ้นมาพูด เทอ. มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ องค์หนึ่งแล้วเหอนั้น

นี่เวลากิเลสมันหมอบ หมอบขนาดนั้นนะ มีแต่ธรรมจ๋าๆ เห็นไหมจิตดวงนี้นะ จิตดวงนี้แหละ ถ่ายทอดกิเลสออกไปมากเท่าไรยิ่งสว่างขึ้น ๆ ที่นี้เรื่องความเพียรมันยิ่ง หมุนของมัน ถึงขนาดที่ว่า เป็นอัตโนมัติ ที่แรกกิเลสเป็นอัตโนมัติหมุนไปไหน คิดไปเรื่อง อะไรๆ มีแต่กิเลส ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังมากแล้ว หมุนไปเรื่องไหน มีแต่เรื่องธรรมแก่ กิเลสๆ นี่เป็นอัตโนมัติแล้วนะที่นี้นะ เมื่อธรรมเป็นอัตโนมัติแล้ว กิเลสนี้หาที่หลบที่ ซ่อน หลบซ่อนไม่ทันขาดไปเลย ๆ นี่อำนาจของธรรมมีกำลัง ฟังท่านทั้งหลายฟัง ถอด ออกมาจากเวทนี้ มาพูดมาโกหกท่านทั้งหลายเหอ เทอ. พูดแล้วมันโมโหะนี่นะ

เวลามันได้ขั้นเต็มเหนี่ยวแล้วนี่ สติปัญญาเป็นธรรมทั้งแท่ง กลายเป็นอัตโนมัติใน จิตแล้วจะมีแต่เรื่องฆ่ากิเลสทั้งนั้นละ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนเป็นแบบเดียวกับกิเลสทำลายเรา แต่ก่อนที่มันมีกำลังกล้า มันยับเยิบไปทางไหนเป็นกิเลสทั้งนั้นๆ เจตนาไม่เจตนามัน ก็เป็นของมันเอง เป็นอัตโนมัติ ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังกล้าแล้วๆ ธรรมก็เป็นอัตโนมัติ แบบเดียวกันเลย อยู่ที่ไหนก็มีแต่ฆ่ากิเลส ไม่ว่าจะอิริยาบถใด เราไม่อยากจะพูดว่า อิริยาบถ นั้น อิริยาบถนี้ หนักความเพียรนะ มันไม่มีนะมันเสมอกันหมด หมุนตัวอยู่ตลอดเวลา เหมือนกิเลสอยู่ในใจ อยู่ในอิริยาบถใด กิเลสมันมีกำลังมากกำลังน้อย มันไม่เห็นมี ที่ ไหนเป็นกำลังของกิเลสทั้งนั้น เวลามันเป็นอัตโนมัติ ที่นี้เวลาธรรมเป็นอัตโนมัติ อยู่ที่ ไหนเป็นพลังของธรรมออกตลอดเวลา อยู่ที่ไหนไปที่ไหน มองไปอะไร ๆ นี่มันเป็นธรรม ทั้งหมด แก้กิเลสเป็นลำดับลำดับไป

นี่ละทางพันทุกซ์ ท่านทั้งหลายจำเอานะ ไม่ใช่นอนติดกับหมอน นอนกับเสื้อ เสื้อขาดหมอนแตก เป็นทางก้าวเดินเพื่อพระนิพพานนะ ทางสมบุกสมบันนี่ละ พัดกับ กิเลส เอ้า. กิเลสไม่ตายเราต้องตาย นี่คือนทางเพื่อมรรคผลนิพพาน ที่นี้พอหนักเข้า ๆ จนจิตมันเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ ไม่มีคำว่า เผลอ ไปหามาจากไหน แต่ ก่อนมันเผลอหรือไม่เผลอ จนล้มหงายหมา ๆ สู้กิเลสไม่ได้ เวลามันไม่เผลอแล้ว ทำยัง ไงมันก็ไม่เผลอ มันเป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งในขั้นนี้ ขั้นนี้ๆ เป็นลำดับ ละเอียดเข้าไป ๆ คำว่า เผลอไม่มี มีแต่ฆ่ากิเลสตลอดเวลา แยกออกตรงไหนๆ ตามฆ่ากันตลอดเวลา

แม้ที่สุดเวลาฉันจ้งหันอยู่เวลานี้ มันไม่ได้อยู่กับอาหารการกินนะ อันนั้นเผ็ดอันนี้ เค็มอันนี้จัดอันนั้นจาง อันนี้ร่อยอันนั้นไม่ร่อย ไม่เคยสนใจมันหากหมุนของมันอยู่

ลึกๆ ภายใน เหมือนเรารับทานอาหารอยู่นี้ มันก็หมุนไปเรื่องกิเลสของมันอยู่ตลอดเวลา
 เอ้า. ดูเอาดูหัวใจเจ้าของซิ มันหมุนไปตามเรื่องของมันอยู่ตลอดเวลา มันหมุนเป็น
 อัตโนมัตินของมัน เวลาที่มีกิเลสหนาเป็นอย่างนั้นนะ

ทีนี้เวลาธรรมะหนาแน่นเข้านี้ หมุนไปทางไหนมีแต่แก้กิเลส จันจ้งหันอยู่มันไม่
 ได้สนใจกับอาหารการกินนะ มันหมุนของมันอยู่ภายในของมัน เป็นเอง นี่จึงเรียกว่า
 เป็นอัตโนมัตินะ ไม่ได้ตั้งใจจะชำระความพากความเพียร อะไรๆ ละ ไม่ได้ตั้งใจ มันเป็น
 อยู่แล้ว ตั้งอยู่แล้ว หมุนตัวๆ อยู่อย่างนั้น นี่แหละที่ว่า มันนอนไม่ได้นะ จะว่าไง ก็
 มันหมุนอยู่ตลอดเวลา พัดกับกิเลสอยู่นี้ นักมวยต่อยกันจะไปหลับครอกๆ เวลาต่อยกัน
 มีอย่างเหรอนักมวย ต่างคนต่างจ้อใส่กันซิ อันนี้กิเลสกับธรรม เมื่อเกรียงไกรด้วยกัน
 แล้วมันก็หมุนของมันอย่างนั้นแหละ

ทีนี้นอนมันก็ไม่หลับละซิ กลางคืนตลอดรุ่งเลยมันไม่หลับ หมุนอยู่ตลอดอยู่อย่าง
 นั้น มันเพลินต่อความพันทุกซ์ เรื่องกิเลสนี้เหมือนกับ ยักษ์ กับผี กับโจร กับมาร เสือ
 โคร่งเสือดาววิ่งตามหลังเรา มรรคผลนิพพาน เหมือนกับเปิดช่องไว้ ให้มาๆ โบกมือให้
 เข้าหาที่หลบภัย ๆ หรือหันหน้าต่อสู้อยู่ มีสองอย่าง หลบภัยด้วย ต่อสู้อยู่ แต่เวลาแก่กล้า
 เข้ามาแล้วมันไม่มีนะ คำว่าหลบภัย มีตั้งแต่ต่อสู้ตลอดถึงขั้นต่อสู้อันตรายไม่มี บ๊ีบมาก็
 ขาดสะบัดๆ จะไปหลบที่ไหน กิเลสขาดแล้วให้เห็นต่อหน้าต่อตา นั้น มันเป็นอย่างนั้น
 นะ

นี่แหละ ภาคปฏิบัติ จะเห็นว่า พุทธศาสนาของเราว่าเลิศเลอขนาดไหน ประจักษ์
 ใจของผู้ชั้นเวที เพียงเรียนเฉย ๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเราเหมือนกันหมดนั้นละ ได้คัมภีร์ไบเบิล
 มาว่า ชื่อบาป ชื่อนรก สวรรค์ นิพพาน เปเรต ผี ประเภทต่างๆ มันก็ว่าไปตั้งแต่ตัว
 หนังสือนั่นแหละ ใจมันยังไม่เป็นมรรคผลนิพพาน มันเป็นกิเลสวันยังค่ำ แล้วจะเอา
 มรรคผลนิพพานมาจากไหน มีแต่เรียนเฉย ๆ ถ้าเรียนด้วย ตั้งใจประพฤติปฏิบัติไปด้วย
 ได้สติไปด้วย ๆ นั้นเป็นภาคปฏิบัติ ติดตามตัวไป อันนี้พอออกภาคปฏิบัติแล้ว
 ทีนี้มีแต่ทำต่อสู้อันเดียว ทีนี้เรื่องเหตุเรื่องผลก็มีปรากฏขึ้นมาละซิ เมื่อปฏิบัติ สิ่งที่ไม่
 เคยรู้ รู้ จิตใจที่ว่าวุ่นซุ่นมัวจนเป็นฝันเป็นไฟ แทบจะไม่เป็นตัวของตัวเหมือนหนึ่งว่า จะ
 เป็นบ้าสติ ร้อนๆ มันก็ค่อยๆ สงบตัวของมันลงได้นะ

เมื่อความเพียรของเราหนักเข้าๆ ต่อไปก็เป็นอย่างนั้นอย่างนี้นะ เมื่อถึงขั้น
 ธรรมะนี้ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ๆ นะ หูดหวิด ๆ ๆ นั้นที่ว่ามันบั่นนะ กิเลสก็
 ชัดกันไป ทั้งศอก ทั้งเข่า ถองกันไป ถีบกันไป ยันกันไป ทีนี้ก็ยันใส่นิพพาน มันก็ลึมนอน
 นิ่งก็มีแต่หมุนตัวๆ นอนจะให้หลับสักหน่อยมันก็หมุนอยู่ข้างในนั้น นอนก็นอนต่อของมัน
 ไม่ใช่นอนหลับนะ นอนต่อ สดท้ายก็ไม่ไหวแล้วลุกขึ้นนั่งอีก นั่งอีกก็ฟัดอีกแล้วก็แจ้ง วัน

นี้แจ่มแล้วไม่หลับเลย พอขึ้นมาวันใหม่ กลางวันเอาอีกนะมันจะไม่หลับอีก โอยมันจะตายแล้วนะนี่ มันถึงขนาดนี้แล้วมันจะตาย หักห้ามเข้ามาสู่สมาธิ คือความสงบใจพักงานอยู่กับความสงบ จิตใจมีกำลังวังชาเรียบร้อยแล้วถอนออกมานี่ผิงเลย สู้เลยอย่างงั้น

นี่ละถึงขั้นที่ว่าถอยไม่ได้แล้วมันมีในหัวใจของผู้ปฏิบัติ ถอยได้ยังไงกิเลสมันเคยเป็นภัยกับเรามากก็กับที่กัลป์ พอธรรมปรากฏขึ้นใหม่เอี่ยม ๆ ที่จะทันกัน ฝากัน ๆ มันจะไม่คว่ำมาขัดกันยังไง มันก็ต้องขัดกัน ชัดตรงไหนก็เห็นผล ๆ มันก็ต้องเอาใหญ่ละซิ ถึงขนาดไม่ได้หลับได้นอน เอาฟาดมันลงไป เอากิเลสมันจะละเอียดขนาดไหน สติปัญญาที่ยังละเอียดตามกัน ๆ เหนือกันไปตลอดสุดท้ายพอโผล่แพลีสขาดสะบั้นพร้อมเลยไม่ต้องได้พิจารณา นี่ละอำนาจของสติปัญญาที่เกรียงไกรแล้วเป็นอย่างงั้น พอกิเลสแย็บเท่านั้นขาดไปพร้อมเลยไม่ต้องได้ต่อสู้ทำนั่นทำนี่เหมือนแต่ก่อน

นี่ถึงเวลามันเกรียงไกรเป็นอย่างงั้น หมุนเข้า ๆ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ อยู่อย่างนั้นนะ สด ๆ ร้อน ๆ มันก็บีนละซิคนเรา ชัดจนกระทั่งขาดสะบั้นลงไปหมด พอไม่มีอะไรเหลือมันก็ประจักษ์ ใจเป็นนักรู้มันไม่รู้ได้ยังไง กิเลสครอบหัวมันอยู่มันยังรู้นี้จะกิเลสหมดไปแล้วมันจะไม่รู้ได้ยังไง มันก็จำขึ้นมา ที่นี้ความเพียรของเราที่เอาเป็นเอาตาย เข้าว่าคุ้มค่าทันทีเลย ปลื้มปิติในความเพียรของตัวเอง นี่คุ้มค่า ถ้าไม่ถึงขนาดนั้นจะไม่รู้อย่างนี้ไม่เห็นอย่างนี้นั้น มันกลับไปปลื้มปิติในความเพียรของเรา คือว่ามันสมดุลงัน

นี่เวลาเอาเต็มเห็นยวมรรคผลนิพพานก็เห็นชัด ๆ เต็มเหนียว ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทางเต็มที่ขาดสะบั้นลงไปแล้ว บรรดาสมมุติสามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรมาข้องใจเลย ถ้าเรียกว่าแม่น้ำก็คนละฝั่งแล้ว ฝั่งนั้นฝั่งนี้แล้ว ฝั่งสมมุติ ฝั่งวิมุติขาดสะบั้นเห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ จะไปทูลถามพระพุทธเจ้ายังไง มันเกี่ยวพันกันมาเท่าไรระหว่างกิเลสตั้งแต่ส่วนหยาบถึงส่วนละเอียด มันเกี่ยวพันมาเรื่อย ๆ ตามชั้นหยาบชั้นละเอียดของมัน เวลามันขาดสะบั้นลงไปแล้วทำไมจะไม่รู้ จำขึ้นมาแล้วไปถามใคร พูดแล้วสาธุขึ้นทันทีเลยนะ ถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็ธรรมะสิ่งอันเดียวกันรู้อย่างเดียวกันเห็นอย่างเดียวกันแล้วถามกันหาอะไรเท่านั้น ขาดสะบั้นลงไปเลย นั่น

นี่แหละอำนาจแห่งการประกอบความเพียร ธรรมมีอยู่ในหัวใจ แต่เวลานี้ถูกกิเลสซึ่งเป็นสัวมเป็นถ่านปกคลุมหุ้มห่อไว้ ให้เห็นเป็นของเหล่านี้เป็นของเลิศเลอไปเสียหมด มันไม่เห็นธรรมเป็นของเลิศเลอนะเวลานี้ มันถึงไม่ได้เรื่องได้ราว ถ้ามีบีกมีบีน บีกบีนต้องใช้สติปัญญาอย่าบีนเฉย ๆ ทนเฉย ๆ ต้องมีสติปัญญาใช้จึงเรียกว่าความเพียร ทนเฉย ๆ ไม่เรียกว่าความเพียรนะ ต้องมีสติปัญญาหมุนกันเข้าไปด้วย มันถึงเป็นความเพียร ฟาดมันขาดสะบั้นลงไปไม่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใด สาวกองค์ใดรู้แล้วแบบเดียวกันหมดไม่ต้องไปทูลถามกัน ไปทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามท่านหาอะไร ท่านก็สอนมาที่จุดนี้ว่า สัน

ทิฐฐิโก ผู้ปฏิบัติจะรู้เองเห็นเองตามกำลังความสามารถของตน ธรรมชั้นไหนก็รู้เอง ชั้นไหนๆ ก็รู้เอง เห็นเองๆ จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น รู้เองเห็นเองเต็มสัดเต็มส่วน งามพระพุทเจ้าหาอะไร นั่น มันก็อย่างนั้นละซิ

นี่ พอธรรมถึงชั้นเป็นอย่างนั้นแล้ว ใครเป็นก็ตามไม่ว่าหญิงว่าชายจิตไม่มีเพศ จิตไม่มีเพศหญิงเพศชาย กิเลสไม่มีเพศหญิงเพศชาย ธรรมไม่มีเพศหญิงเพศชาย เป็นธรรมและกิเลสได้ด้วยกันทั้งนั้นใจจิตทุกดวง ถ้าเราปฏิบัติได้ด้วยกันเห็นด้วยกัน ไม่ปฏิบัติก็หมอบให้มันเหยียบหัวไปอีกอย่างนี้ ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งนักบวชและฆราวาสไม่มีอะไรแตกต่างกันนะ สำคัญที่ใจที่มีธรรมต่างหรือไม่ต่างกันเท่านั้นเอง

สอนนี้พยายามสอนให้เต็มกำลังความสามารถ สอนออกมาสอนอย่างยืนยันเลย ไม่มีอะไรสงสัยในหัวใจที่มาสอนบรรดาประชาชนทั้งหลายไม่ว่าธรรมชั้นใด เราไม่มีคำว่าสงสัย เพราะฉะนั้นเวลาเทศน์ออกมาแล้ว มีผู้อ่านทบทวนให้เราเป็นคนฟังเหมือนหนึ่งว่าได้ผ่านเราไปแล้วอย่างนี้ มาอ่านให้เราฟัง อ่านก็ฟังไปเฉยๆ ไม่มีแก้แม่ตัวเดียวไม่เคยแก้ก็มันพร้อมมาแล้วออกมาแล้วสมบูรณ์แบบๆ เวลาออกเป็นเนื้อความนั้นก็เนื้อความสมบูรณ์แบบ ถอดออกมาพิมพ์มันก็เป็นสมบูรณ์แบบตามเดิม แล้วจะไปแก้อะไร

อย่างที่เขารับอ่านให้ฟังก็ว่าผ่านแล้ว คือหมายความว่าผ่านเราผู้เทศน์แล้ว ก็เป็นที่ตายใจๆ อย่างนั้นเท่านั้นเองนะ ธรรมชาติแท้แล้วอ่านไม่อ่านมันก็ไปเลย เราไม่ได้สงสัยในการเทศน์แล้ว อ่านไม่อ่านก็ธรรมชาติอันนั้นเอง เวลาอ่านมันก็แบบเดียวกันนั้นไม่เห็นแก้ตรงไหนๆ เลย หากจะมีบ้างก็เป็นความสำคัญผิดของผู้พิมพ์ ฟังเสียงไม่ชัด เช่นอะไร ลืมเสียแล้ว มันฟังคำพูดผิด แล้วไปถอดเทปผิดไป พออ่านนี้มันสะดุดก็กั อันนี้ผิดนั้น มันจะบอกทันทีเลย มันก็ผิดจริง ๆ คือผู้ฟังสำคัญผิดฟังเสียงคำเทศน์นี้ว่าเป็นอย่างนี้ เจ้าของก็เข้าใจว่าเป็นอย่างนั้นไปเสีย แล้วเขียนไปตามนั้น

ทีนี้เวลามาฟังมันไม่เข้ากับหลักที่เทศน์ มันก็ค้านกันทันที อันนี้มีอยู่บ้าง แต่มันเป็นไปจากผู้ฟังนะ ไม่ได้เป็นไปจากเราว่าเทศน์ผิดไปนะ ผู้ฟังจำผิดหรือเข้าใจผิดต่างหาก มีอย่างนั้นบ้าง ส่วนที่จะให้อันนี้ผิดไป เทศน์โง่ผิดไป อย่างนี้ไม่มี ไม่ว่าจะธรรมชั้นใดก็ตามถอดออกมาจากหัวใจทุกอย่าง แน่นนอนเหมือนกันหมดแล้วผิดไปที่ตรงไหน หนึ่งก็เป็นหนึ่งเต็มตัวจะว่ายังไง สองเป็นสองเต็มตัว สามเต็มตัว สิบเต็มตัวร้อยเต็มตัว พันเต็มตัวมันจะผิดไปไหน มันก็เท่ากันๆ เต็มหน่วยๆ นี่ละธรรมมีอยู่อย่างนี้มีที่หัวใจนะ

เวลานี้กิเลสมันพอกพูนบีบบังคับหัวใจ จึงเหมือนหนึ่งว่าไม่มีราคา ราคาค่า อยู่นอกไปวันหนึ่งๆ เสกสรรปั้นยกกันไปให้กิเลสแหละเสกสรรด้วยความสำคัญมันหมาย ความหวังนั้นหวังนี้ วาดหวังกันตั้งแต่ตื่นนอนจนหลับ หลังตื่นนอนจนหลับตั้งแต่วันเกิด หวังจนกระทั่งวันตายไม่มีอะไรสมหวังก็กิเลสหลอก ถ้ากิเลสแล้วไม่มีอะไรสมหวัง ถ้าธรรมสม

แน่ๆ เอาตามธรรมนี้สมเป็นลำดับลำดาไป ถ้ากิเลสหลุดตลอด เรื่องความหวังไม่มีทาง
อย่าไปหวัง หวังจากกิเลส ถ้าธรรมนี้มีหวังละ เอาเท่านั้นแหละวันนี้เทศน์ก็นานอยู่นะ เอา
ละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd